

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-5728/2024-12

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu po sutkinji tog suda Gorani Žurić Juretić, u pravnoj stvari tužiteljice Karoline Porobić iz Brdovca, Gornji Laduč, Ulica Matije Gupca 6A, OIB: 38090940833, koju zastupa punomoćnik Frano Bazina, odvjetnik u Zagrebu, protiv tuženika Zagrebačka banka d.d., Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, kojeg zastupa punomoćnik Kruno Knežević, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Metelko, Knežević & partneri iz Zagreba, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane javne i glavne rasprave, zaključene 14. travnja 2026., u prisutnosti tužiteljice osobno, zamjenice punomoćnika tužiteljice Lee Jurenec, odvjetničke vježbenice i zamjenika punomoćnika tuženika Ivana Dilbera, odvjetnika, 28. svibnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetnom odredba članka 2./KAMATE I NAKNADE, Ugovora o kreditu broj 3206478505/06 od 11. travnja 2006. zaključenog između tužiteljice Karoline Porobić, kao korisnice kredita i tuženika Zagrebačka banka d.d., kao kreditora u dijelu koji glasi: "Korisnik kredita se obvezuje platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge Kreditora." te ista ne proizvodi pravne učinke.

II. Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d. isplatiti tužiteljici Karoline Porobić iznos od 150,85 EUR sa zateznim kamatama koje teku od 28. travnja 2006. do isplate po stopi koja se za razdoblje do 31. prosinca 2007. određuje sukladno odredbi čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, za razdoblje od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 31. prosinca 2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2024. pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije

refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d. naknaditi tužiteljici Karoline Porobić parnični trošak u iznosu od 1.231,18 EUR sa zateznim kamatama koje teku od 28. svibnja 2026. do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

IV. Odbija se kao neosnovan zahtjev tuženika Zagrebačka banka d.d. za naknadu troška parničnog postupka u iznosu od 750,00 EUR, sa zateznim kamatama koje teku od 28. svibnja 2026. do isplate.

Obrazloženje

1. U tužbi podnesenoj 30. rujna 2024. tužiteljica navodi kako je u svojstvu korisnice kredita s tuženikom 11. travnja 2006. sklopila Ugovor o kreditu 3206478505/06 kojim joj je tuženik odobrio kredit u kunskoj protuvrijednosti od 16.378,43 CHF po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan isplate kredita, na rok otplate od 84 mjeseca. Navodi kako joj je čl. 2. predmetnog Ugovora nametnuta/ugovorena naknada u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge kreditora, a naplaćena joj je naknada za obradu zahtjeva. Radi se o tzv. ulaznoj naknadi na koju je tužiteljica bila primorana pristati odnosno platiti kako bi mogla dobiti traženi kredit. Tužiteljici je na ime tzv. ulazne naknade (prilikom isplate kredita) tuženik naplatio iznos od 150,85 EUR. Ističe da se radi o tipskom ugovoru koji je otisnut na tipskom obrascu koji je unaprijed pripremljen od strane tuženika kao trgovca i o čijim se odredbama nije pojedinačno pregovaralo, a on kao takav uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a sve sukladno odredbi članka 81. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj 96/03), koji je bio na snazi u vrijeme zaključenja ugovora. Navedena odredba o obvezi plaćanja tzv. ulazne naknade nepoštena je, a slijedom toga i ništetna. O istoj se uopće nije pojedinačno pregovaralo. Sporna odredba umetnuta je u predmetni ugovor o kreditu, a da tuženik tužiteljicu uopće nije upoznao sa sadržajem te odredbe. Sve je tužiteljici bilo ponuđeno po principu „uzmi ili ostavi“, na način da je tužiteljica na potpis dobila unaprijed pripremljen ugovor. Tuženik tužiteljici nije prezentirao koje on to posebne troškove ima u vezi s postupkom odobravanja kredita. Takva ugovorna odredba uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama korisnika kredita – potrošača kao jedne ugovorne strane u odnosu na banku – trgovca kao drugu ugovornu stranu, a što je sve suprotno temeljnim načelima obveznog prava, uz ostalo načelu ravnopravnosti sudionika u obveznim odnosima te načelu dužnosti suradnje i zabrane zlouporabe prava. Predlaže donijeti presudu kojom se utvrđuje ništetnim dio odredbe čl. 2. Ugovora o kreditu o obvezi plaćanja naknada i troškova u skladu s Odlukom o Tarifi

naknada za usluge Kreditora te kojom se nalaže tuženiku isplatiti tužiteljici iznos od 150,85 EUR sa zateznim kamata i troškovima postupka.

2. U odgovoru na tužbu tuženik osporava osnovanost tužbe i postavljenog tužbenog zahtjeva tužiteljice. Osporava tužiteljici status potrošača. Osporava navode tužiteljice da bi se ugovorna odredba o naknadi za obradu kredita imala smatrati nepoštenom odnosno ništetnom. Ugovorna odredba je jasna, razumljiva i lako uočljiva pa je utoliko i bespredmetno utvrđivati i eventualnu nepoštenost, odnosno ništetnost navedene odredbe, a sve sukladno odredbi čl. 84. Zakona o zaštiti potrošača. Ističe da je tužiteljicu u cijelosti informirao o njezinoj obvezi na plaćanje naknade za obradu kredita. O naplati naknade za obradu kredita tužiteljica je bila upoznata tijekom pregovora oko ugovaranja ovog ugovora o kreditu i prilikom sklapanja ugovora o kreditu na način da su službenici banke tužiteljici jasno iskomunicirali da postoji obveza tužiteljice na plaćanje takve naknade za obradu kredita. Odluka o Tarifama iz 2006. propisivala je visinu te naknade od 1,50%. Tom naknadom pokrivali su se troškovi poput: operativnih troškova (trošak rada djelatnika Banke, uključujući i troškove zaposlenika na razvoju i održavanju pripadnih IT sustava i sl.), materijalnih troškova (cijene uredskog materijala, informatičke opreme, trošak s osnove korištenja energenata, trošak s osnove razmjene podataka ili baza podataka s trećim stranama kao što su registar obveza po kreditima SRI, HROK ili HZMO itd.), troškova trećih strana koje sudjeluju u realizaciji usluge (npr. trošak poštarine), povezanih regulatornih troškova (npr. za rad djelatnika svih službi, savjetovanje klijenta, izrada ponude za kredit, provjera i unos podataka iz zahtjeva za kredit, obrada zahtjeva, odobravanje kredita, izrada i potpisivanje ugovora, isplata kredita, odlaganje i arhiviranje kreditnog spisa i sl.). Tužiteljica je imala dovoljno informacija iz kojih proizlazi njezina obveza plaćanja naknade za obradu kredita, o istoj je bila informirana prije i za vrijeme sklapanja ugovora o kreditu, a odredba o takvoj naknadi predstavlja odredbu koja je u ugovoru o kreditu sastavljena jasno, lako je uočljiva i lako razumljiva. Ugovorna odredba ne uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama. Ističe prigovor zastare. Ne osporava visinu tražbine. Predlaže odbiti tužbeni zahtjev kao neosnovan, uz naknadu parničnog troška zajedno sa zateznim kamata.

3. Tijekom postupka izvršen je uvid u Ugovor o kreditu 3206478505/06 od 11. travnja 2006. (list 5-13), potvrdu tuženika od 12. veljače 2024. (list 14), elektronički zapis iz matice vjenčanih (list 16) te je izveden dokaz saslušanjem tužiteljice (list 81-82).

4. Temeljem ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno te na temelju rezultata cjelokupnog postupka u skladu s odredbom čl. 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 28/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25 - dalje: ZPP), sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev tužiteljice osnovan.

5. Nije sporno da su stranke i to tužiteljica kao korisnica kredita i tuženik kao kreditor, sklopili Ugovor o kreditu 3206478505/06 od 11. travnja 2006. (dalje: Ugovor o kreditu). Sporno je, je li dio ugovorne odredbe kojom je ugovoreno plaćanje naknada i troškova u skladu s Odlukom o Tarifama naknada za usluge kreditora, a temeljem koje je naplaćena naknada za obradu kredita u iznosu od 150,85 EUR, sadržane u čl. 2. Ugovora o kreditu, ništetan.

6. Na okolnost utvrđenja među strankama spornih činjenica sud je izveo dokaz saslušanjem tužiteljice. U svom iskazu tužiteljica navodi kako je kredit podigla u svrhu kupnje automobila za njezine osobne potrebe. Sve je riješila preko Auto kuće Krešo u Krapini. Ugovor ju je čekao pripremljen. S ugovorom je otišla kod javnog bilježnika koji je brzo prešao preko teksta ugovora i vrlo brzo su bili gotovi. Ugovor je pročitala. Javni bilježnik joj je rekao za ovu odredbu o obvezi plaćanja naknade za obradu kredita, ali bez da je nešto o tome obrazložio. U auto kući joj nitko ništa nije govorio o toj ugovornoj odredbi. U cijelosti je otplatila kredit, a osobno ga je otplaćivala. Kupila je auto koji je koristila za osobne potrebe. Ne sjeća se na koji je način platila tu naknadu.

7. Sud je povjerovao iskazu tužiteljice jer je njezin iskaz uvjerljiv i iskren. Na temelju iskaza tužiteljice sud je utvrdio da se u vezi sporne odredbe Ugovora o kreditu u vezi naknade za obradu kredita nije moglo posebno pregovarati, a sporna odredba kojom se potrošaču nameće obveza plaćanja navedenih troškova bila je sastavni dio tipskog ugovora koji su banke sklapale s potrošačima.

8. Prema odredbi čl. 81. st. 1. i 2. i čl. 82. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" br. 96/03 – dalje: ZZP/03) koji je vrijedio u vrijeme sklapanja Ugovora, ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

9. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te stoga potrošač nije imao utjecaj na njezin sadržaj poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca.

10. Tužiteljica, sve da joj je i bila pružena prilika da pregovara o uvjetima ugovora, ne bi mogla postići da se bilo što u predmetnom ugovoru mijenja. Takvi ugovori su tipski ili adhezijski ugovori, a pojedine njihove odredbe su ništetne ukoliko su sastavljene suprotno načelu savjesnosti i poštenja i prouzrokuju očiglednu neravnopravnost u pravima i obvezama strana na štetu suugovaratelja, sastavljača ili ugrožavaju postizanje svrhe sklopljenog ugovora. Tuženik je nezakonito i nepošteno primjenjivao ugovorne odredbe o naknadi za obradu kredita na koji način je doveo tužiteljicu u neravnopravan položaj u kojem ista nije mogla utjecati na sadržaj unaprijed pripremljenog ugovora, odnosno o kojoj ugovornoj odredbi se nije pojedinačno pregovaralo s tužiteljicom, a tuženik, suprotno, sukladno odredbi čl. 219. st. 1. ZPP-a nije dokazao.

11. Naime, na temelju provedenih dokaza, a osobito iskaza tužiteljice, utvrđeno je da stranke nisu posebno pojedinačno pregovarale o spornoj ugovornoj odredbi, jer je ta odredba bila unaprijed formulirana standardnim ugovorom tuženika.

12. Plaćanje naknade za obradu kredita, uz to bez definiranja o kakvim se troškovima uopće radi, prema mišljenju ovog suda prouzročilo je značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

13. S obzirom da se, dakle, o navedenoj odredbi čl. 2. Ugovora o kreditu nije pojedinačno pregovaralo, ista je bila unaprijed formulirana od strane tuženika te tužiteljica nije imala utjecaja na njezin sadržaj niti je mogla ishoditi da se ista eliminiira

iz Ugovora, radi se o nepoštenoj ugovornoj odredbi u smislu odredbe čl. 81. ZZP/03 (tako i Županijski sud u Zagrebu u presudi i rješenju posl. br. GŽ-1368/2021-2 od 20. srpnja 2021. i presudi posl. br. GŽ-4683/2022-3 od 17. siječnja 2023.).

14. Valja reći još i to da time što tuženik nije dokazao opravdanost sporne naknade u postotku od iznosa kredita, koji postotak je bio određen Tarifom tuženika, a iz činjenice da korisnici kredita kojima je odobren veći iznos kredita plaćaju i višu naknadu proizlazi zaključak da predmetnom naknadom nisu pokriveni stvarni troškovi koje je tuženik imao pri obradi svakog pojedinog zahtjeva i odobravanja kredita. I uslijed toga sud smatra da je povrijeđeno načelo savjesnosti i poštenja koje podrazumijeva da su svi sudionici u obveznom odnosu dužni međusobno postupati obzirno i uvažavati interese obiju strana vodeći računa o smislu i svrsi obveznog odnosa.

15. Iako je riječ o ugovornoj odredbi koja je jasno i razumljivo sastavljena, sama činjenica da je riječ o transparentnoj odredbi ne znači ujedno da je odredba poštena. Odredba čl. 84. ZZP/03 dopušta testiranje poštenja glavnog predmeta ugovora i primjerenosti cijene/naknade samo u slučaju netransparentnosti navedenih odredbi. Međutim, ostali aspekti financijskih obveza (osim glavnog predmeta ugovora), u koje spada i sporna naknada, podliježu testu nepoštenosti i kad su potpuno transparentne (tako i Vrhovni sud Republike Hrvatske u presudi broj Rev 240/2024-2 od 23. listopada 2024.).

16. Prilikom ocjene poštenosti (imajući na umu i odredbu čl. 83. ZZP/03) potrebno je uzeti u obzir narav usluge na koju se ugovor odnosi (predmet ugovora) u vrijeme kad je ugovor sklopljen, sve popratne okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora i sve ostale odredbe tog ugovora. Kako ugovorna odredba čl. 2. Ugovora o kreditu ne sadrži nikakve podatke o stvarno pruženim uslugama i/ili nastalim troškovima na koje se ta naknada odnosi, a niti ih tuženik tijekom postupka dokazuje, dok je za iznos ove naknade tužiteljici odmah umanjen iznos isplaćenog kredita, ne može se zaključiti da je tuženik mogao razumno očekivati da bi potrošač (tužiteljica) pristala na tu odredbu u pojedinačnim pregovorima.

17. Što se pak tiče utvrđivanja postojanja znatnije neravnoteže, ono se ne može ograničiti samo na visinu iznosa sporne naknade u odnosu na ukupni iznos dobivenog kredita. Naime, takva neravnoteža postoji kada se dovoljno ozbiljno dovodi u pitanje položaj potrošača kao "slabije" strane predmetnog ugovora nametanjem dodatne obveze koja nije predviđena dispozitivnim zakonskim pravilima. Naime, odredbama čl. 1021. do 1024. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" br. 35/05 - dalje: ZOO) nije propisano plaćanje naknade prilikom korištenja kredita, a takva obveza nije predviđena niti tada važećim Zakonom o bankama ("Narodne novine" broj 84/02 i 141/06). Iako nije bilo zabranjeno, ugovaranje naknade nije bilo predviđeno dispozitivnim odredbama koje se primjenjuju automatski niti prisilnim odredbama, već se plaćanje naknade moralo ugovoriti pa je riječ o odredbama koje nisu izuzete iz područja primjene odredbi ZZP/03 o zaštiti od nepoštenih ugovornih odredaba. Dakle, iako nije bilo zabranjeno niti na drugi način ograničeno, ugovaranje odredbe o obvezi plaćanja naknada sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge tuženika te temeljem toga naplaćene naknade za obradu kredita, nepovoljno je utjecalo na pravni položaj tužiteljice kao potrošača u odnosu na onaj položaj koji je bio predviđen u dispozitivnom nacionalnom pravu.

18. Ugovor o kreditu ne sadrži konkretan opis troškova niti usluga koji se plaćanjem sporne naknade naplaćuju u vrijeme sklapanja ugovora, a troškovi i usluge koje se pružaju u zamjenu za spornu paušalnu naknadu, čija visina ovisi tek o visini odobrenog kredita, nisu notorni niti se mogu podrazumijevati.

19. Neutvrđeni troškovi, koji terete tužiteljicu unošenjem sporne odredbe u ugovor o kreditu, nerazmjerni su i po svom sadržaju i po visini. Očito je da je tuženik na tužiteljicu prenio obvezu plaćanja naknade koja ne odgovara stvarno pruženim uslugama ili troškovima, čime je stvorena, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, na štetu tužiteljice značajna neravnoteža jer tuženik nije dokazao da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i/ili nastalim troškovima.

20. Dakle, riječ je o odredbi o plaćanju naknade za obradu kredita o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, i ta odredba, iako jasna i uočljiva, unesena je od strane banke u ugovor protivno zahtjevu dobre vjere, pri čemu je banka mogla biti svjesna da je primjena iste stvorila, na štetu potrošača, značajnu neravnotežu između prava i obveza ugovornih strana (neovisno o visini iznosa naknade), budući da tužiteljici nije razjašnjeno na što se konkretno odnosi iznos ove naknade odnosno koje joj se zauzvrat pružaju usluge (u smislu koji su to objektivno nastali konkretni troškovi koji bi se trebali pokriti iz iznosa naknade za obradu i odobravanje kredita ili sl.).

21. Slijedom navedenog, sud je utvrdio ništetnim dio ugovorne odredbe iz čl. 2. Ugovora o kreditu o obvezi plaćanja naknada i troškova u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge tuženika, a temeljem koje je naplaćena naknada za obradu kredita te je u cijelosti prihvatio tužbeni zahtjev i obvezao tuženika da vrati tužiteljici ono što je primio na temelju ništetne ugovorne odredbe sukladno odredbi čl. 323. st. 1. ZOO-a odnosno na isplatu iznosa od 150,85 EUR, koja visina tužbenog zahtjeva među strankama nije bila sporna.

22. Članak 1111. ZOO-a, određuje da kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi. Obveza vraćanja, odnosno nadoknade vrijednosti nastaje i kad se nešto primi s obzirom na osnovu koja se nije ostvarila ili koja je kasnije otpala. Članak 1115. ZOO-a, uređujući opseg vraćanja stečenog, određuje da, kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva.

23. Kako je tuženik utuženi iznos primio s obzirom na ugovornu odredbu koja je utvrđena ništetnom, to je, temeljem citiranih odredbi ZOO-a, dužan vratiti ga tužiteljici. Budući da je tuženik povrijedio interese i prava tužiteljice, potrošača, jer je u potrošačkom ugovoru o kreditu koristio nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovoreno plaćanje naknade za obradu kredita, o kojoj ugovornoj odredbi se nije pojedinačno pregovaralo, a uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice, potrošača, isti je odgovoran za ugovaranje takve ništetne ugovorne odredbe koju je nametnuo tužiteljici, potrošaču, bez mogućnosti pregovaranja slijedom čega je nepošten stjecatelj. Stoga tužiteljica, sukladno odredbi čl. 1115. ZOO-a ima pravo na zatezne kamate koje teku od slijedećeg dana od dana

plaćanja te naknade (naknada je naplaćena 27. travnja 2006., a kako to proizlazi iz potvrde tuženika od 12. veljače 2024.).

24. Visina stope zateznih kamata za razdoblje do 31. prosinca 2007. određena je sukladno odredbi čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, za razdoblje od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. određena je sukladno odredbi čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" br. 35/05, 41/08 i 125/11), od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. sukladno odredbi čl. 3. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 78/15.), od 1. siječnja 2023. do 31. prosinca 2023. sukladno odredbi čl. 2. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 114/22.) i čl. 1. Uredbe o izmjeni Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" br. 156/22), a od 1. siječnja 2024. do isplate sukladno čl. 1. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" br. 155/23).

25. Neosnovan je tuženikov prigovor zastare. Potraživanje tužiteljice zastarijeva u općem zastarnom roku od 5 godina prema odredbi čl. 225. ZOO-a. Kako se radi o restitucijskom zahtjevu temeljem odredbe čl. 323. st. 1. ZOO-a, zastara počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora (pravno shvaćanje sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održane 30. siječnja 2020., broj Su-IV-47/20). Kako je tek ovom presudom i to nepravomoćno, odredba čl. 2. Ugovora o kreditu utvrđena ništetnom, to zastarni rok propisan čl. 225. ZOO-a od pet godina nije niti počeo teći pa stoga istaknuti prigovor zastare nije osnovan.

26. Tuženik je prigovorio vrijednosti predmeta spora naznačenoj u tužbi pa je sud rješenjem na ročištu održanom 20. svibnja 2025. odlučio o prigovoru i vrijednost predmeta spora odredio u iznosu od 1.478,08 EUR, kako je bio i naznačen u tužbi. Naime, tužitelj je postavio dva zahtjeva, deklaratorni zahtjev radi utvrđenja ništetnosti i kondemnatorni zahtjev radi isplate iznosa od 150,85 EUR te je vrijednost predmeta spora naznačio kao zbroj iznosa od 1.327,23 EUR (deklaratorni zahtjev) i 150,85 EUR (kondemnatorni zahtjev). S obzirom na dva tužena zahtjeva primjenjuje se odredba čl. 37. st. 1. ZPP-a prema kojoj se vrijednost predmeta spora određuje zbrajanjem vrijednosti postavljenih zahtjeva. Sud smatra kako je tužitelj vrijednost predmeta spora deklaratornog dijela zahtjeva naznačio u primjerenom iznosu, ni previsokom, ni preniskom, dok je vrijednost kondemnatornog zahtjeva naznačena u skladu s odredbom čl. 35. st. 1. ZPP-a.

27. Odluka o deklaratornom zahtjevu osnova je za odlučivanje o kondemnatornom zahtjevu te su se dokazi u ovom postupku izvodili upravo u vezi deklaratornog zahtjeva, dok je visini između stranaka bila nesporna. Uslijed toga parnični troškovi pretežno su nastali upravo u vezi deklaratornog zahtjeva, zbog čega je sud vrijednost predmeta spora odredio kao zbroj vrijednosti predmeta spora oba zahtjeva, kako je to odlučeno raspravnim rješenjem od 20. svibnja 2025. (tako i Županijski sud u Rijeci posl. br. GŽ-1514/2025-2 od 21. studenog 2025.).

28. Odluka o trošku tužiteljice temelji se na odredbama čl. 154. st. 1. i čl. 155. ZPP-a te Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj 138/23 - dalje: Tarifa). Tako je tužiteljici priznat trošak sastava tužbe u visini od 100 bodova (Tbr. 7/1 Tarife), trošak sastava podneska od 20. ožujka 2025. u visini od

100 bodova (Tbr. 8/1 Tarife), trošak zastupanja na ročištima održanim 20. svibnja 2025. i 16. travnja 2026. u visini od 100 bodova za svako ročište (Tbr. 9/1 Tarife), trošak zastupanja na ročištu radi objave presude u visini 50 bodova (Tbr. 9/3 Tarife), odnosno 450 bodova, što uz vrijednost boda od 2,00 EUR prema Tbr. 54. Tarife (900,00 EUR), uvećano za 25% PDV-a (225,00 EUR), sudsku pristojbu na tužbu u iznosu od 53,09 EUR i na presudu u iznosu od 53,09 EUR, ukupno iznosi 1.231,18 EUR.

29. Na dosuđeni parnični trošak tužiteljici su dosuđene i zatezne kamate koje teku od 28. svibnja 2026. do isplate sukladno odredbi čl. 151. st. 3. ZPP-a, po stopi propisanoj čl. 1. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 155/23.).

30. Kako tuženik nije uspio u ovom postupku to je odbijen njegov zahtjev za naknadu parničnog troška u iznosu od 750,00 EUR (čl. 154. st. 1. ZPP-a), zajedno sa zateznim kamatama koje teku od presuđenja do isplate.

31. Slijedom svega navedenog, odlučeno je kao u izreci presude.

Zagreb, 28. svibnja 2026.

Sutkinja
Gorana Žurić Juretić

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku 15 dana, a koji rok se računa:

- od dana održavanja ročišta na kojem se presuda objavljuje, ukoliko je stranka uredno obaviještena o ročištu za objavu, bez obzira da li je na isto pristupila, odnosno
- od dana primitka presude, ukoliko stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem je presuda objavljena.

Žalba se podnosi pisano ovom sudu, a o istoj odlučuje županijski sud.

DNA:

1. Punomoćniku tužiteljice
2. Punomoćniku tuženika

Broj zapisa: **9-30888-adbda**

Kontrolni broj: **037f6-6a429-3a893**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.